

דבר תורה על פרשת השבוע:

בפרשה מסופר על עקדת יצחק. אברהם סידר את המזבח והכל היה מוכן לעקדה, אבל אז הקדוש ברוך הוא אומר לו: "אל תשלח ידך אל הנער". יצחק בסוף לא נשחט. מה עשה אברהם? הלך הביתה? לא. הוא חיפש משהו אחר להקריב. הוא מצא איל והעלה אותו במקום יצחק. מסופר על הגאון רבי אריה לייב לוי זצוק"ל, אבי האסירים, שפעם הלך לכלא אחד, לדרוש לאסירים. בכניסה לכלא היו שני שומרים, שומר אנגלי ושומר ישראלי. השומר האנגלי שראה את הרב אמר לו שהוא לא מסכים להיכנס. השומר הישראלי שאל את האנגלי, למה הרב לא יכול להיכנס?

**מצורפת "הסכמה"
מהבחור "הראשלי" צ"
אלעזר עטיה שליט"א**

האנגלי טען שהרב מבקר את האסירים תמורת תשלום, מה שלא היה נכון בכלל. הרב ענה שהוא לא מקבל תשלום, אבל האנגלי לא השתכנע. הרב לא התייאש. הוא הלך, ונכנס דרך הפתח השני. השומר האנגלי, ראה את הרב בתוך הכלא. רק אז הוא השתכנע שהרב לא מקבל תשלום. איך הוא השתכנע? כי אם הרב היה עושה את זה תמורת תשלום, הוא היה פשוט הולך, אבל אם הרב בכל זאת נכנס מפתחים אחרים, ולא כמו בן אדם רגיל שהיה פשוט טוען: "אני נסיתי, לא הצלחתי? לא מעניין אותי!", וכל מיני תירוצים. הרב לא הלך, ורק בגלל זה השומר האנגלי אמר שהרב עושה את זה בגלל שהוא אוהב את האסירים ורוצה לזכות את הרבים, ולא כי הוא רוצה לקבל כסף. כך גם בעקדת יצחק. אם אברהם היה חוזר לביתו בלי להקריב כלום, זה היה מראה שבתוך תוכו הוא לא רצה לעשות את מה שהקדוש ברוך הוא אמר לו, ורק בגלל שלא היתה לו בררה הלך להקריב את יצחק, אבל בגלל שהוא בכל זאת חיפש משהו כדי להקריב במקום יצחק – זה מראה שבתוך תוכו הוא כן רצה להקריב את בנו. וזה גם נוגע אלינו. לפעמים אנחנו לא מצליחים משהו, ומיד אנחנו מתייאשים והולכים. לא צריך להתייאש. צריך לנסות, ולנסות, ולנסות, ואם גם אז לא מצליח – עוד פעם לנסות, ושוב לנסות, ואחרי זה עוד דבר – לנסות, ולנסות, ולנסות, ולא להתייאש.

לקוח מעלון "מטעמים לשלחן שבת" לפרשת וירא לפני כמה שנים.
שבת שלום ומבורך!

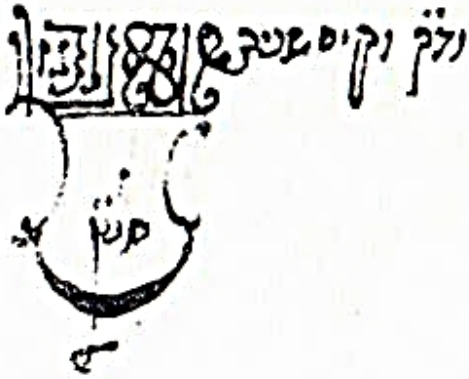
סיפור לשולחן שבת קודש:

ארבע מידות בהולכי בית המדרש.

סיפור הרב הראשי לישראל הגאון רבי ישראל מאיר לאו שליט"א: הייתי אברך צעיר, כבן עשרים וחמש שנה. לא חלפו שנים רבות מאז עזבתי את הישיבה, וכבר מצאתי את עצמי נכנס לתפקיד רבנות. נבחרתי לכהן כרב בית כנסת בצפון תל אביב. היה זה בית כנסת ותיק, ורוב המתפללים בו היו מבוגרים ממני. חלקם מבוגרים מאוד. לאיש לא היתה חלילה הקפדה. נבחרתי בבחירות מסודרות, ואף נערך טקס הכתרה שכל המתפללים השתתפו בו, אך ידעתי שהמבחן האמיתי שלי לא יהיה בשבתות, כאשר אדרוש בפני נערי בר מצוה, אורחים וצעירים – זאת עבודה קלה יחסית. המבחן האמיתי הוא דוקא בשיעור היומי בגמרא הנתן מידי בוקר. שם נבחן מרביץ תורה. ידעתי עד כמה קשה לחלק מהקהל להסתגל לרב צעיר, שיכול היה להיות הנכד שלהם מבחינת הגיל. לא כל אחד יכול להתמסר בתמידות יום יום, לשבת ולהשתתף בשיעור. זה היה נראה אתגר אמיתי. עברו כמה ימים. הילת הבחירה וההכתרה חלפה. הגיע הבוקר הראשון ואני נמצא עם כל היהודים בתפילת שחרית ראשונה, שאחריה אני אמור למסור את השיעור הראשון. כל אותה עת מנקר בראשי הספק – האם ישארו היהודים הללו אחרי התפילה, האם יבואו לשיעור, או שמא יקפלו את הטלית, יגלגלו את התפילין ויתירו אותי לבדי. לקראת סוף התפילה קלטתי בזוית העין מראה מרגש: יהודי בא בימים, נמוך קומה, מתאמץ לגרור כורסה לעבר השולחן הפינת. עודי תוהה אחר מעשיו, הישיש מעמיד את הכורסה בראש השולחן. ואם היה לי ספק למי הוא דואג, הישיש הזה נגש אלי ושואל: "וואס פאר א גמרא וויל דער רב לערנען?", איזו מסכת בגמרא רוצה הרב ללמוד? נקבתי בשם המסכת. ואז אני רואה את אותו ישיש מטפס על סולם ומתחיל להוריד מארון הספרים את כל הגמרות של המסכת אותה אני אמור ללמד. סיימנו את התפילה והוא כבר יושב ליד השולחן עם גמרא פתוחה, מחכה לתחילת השיעור. נו, חשבתי לעצמי בהקלה, לפחות יש לי משתתף אחד שבא לשמוע את השיעור. גם זה טוב. מה שעוד לא ידעתי אז, שאותו יהודי – ר' יענקל' מושקוביץ ז"ל – הינו בקי עצום בש"ס ובפוסקים וכל מכמני התורה נהירים לו בבקיאיות עצומה. מדובר ביהודי מלא וגדוש. מה שכן ידעתי, שהוא היה הראשון שהתיישב לשמוע את השיעור שלי. מיד אחריו אני רואה את מבטי המתפללים מופנים לעבר השולחן, שם

כבר ישב ר' יעקב מושקוביץ. ומי רואה את רבי יעקב יושב ואינו עושה כמותו? בתוך דקות החלה נהירה. בזה אחר זה מלאו המתפללים את שני צידי השולחן. שעור הגמרא הזה נמשך מידי בוקר במשך שש עשרה שנים רצופות. והכל בזכות אותו גאון וצדיק. הוא לא היה צריך ללמוד ממני, אך רצה זוכה לזכות את הרבים. הוא היה דוגמה חיה לדברי המשנה במסכת אבות (ה' י"ד). המשנה מתארת: "ארבע מידות בהולכי בית המדרש". באי בתי המדרש בכל העולם נחלקים לארבע קטגוריות. יש את זה שבא ולא זוכה ללמוד. את זה שעושה אבל לא בא. ויש את הקטגוריה הכי משובחת: "הולך ועושה – חסיד". הרבה פירושים נאמרו, כדי להסביר את המשנה ההיא. לדברינו כדאי להזכיר ביאור אקטואלי של ה"מדרש שמואל" המפורסם: יש אנשים גאונים ולמדנים, שכאשר הם ישארו בבית וילמדו ביחידות – ההצלחה שלהם תהיה גדולה הרבה יותר מאשר אם הם יבואו לבית המדרש. אבל הם באים בשביל לזכות את הרבים!

חידון נושא פרס:

בתמונות חתימה של אחד מגדולי ישראל. מי הוא?

רמזים:

- א. הוא מחכמי מרוקו.
- ב. הוא לא ממשפחת אבוחצירא.
- ג. יש על שם ספרו ישיבה בירושלים.

הסכמה מהבחור שחושב את עצמו לראשון לציון (כך אמר הרש"ש שליט"א...), שר התקיפות, סיני ועוקר את כל מי שמעז לשבת במקום שלו, אחד מחכמי ירושלים, ברוך ה' לא יצא לתרבות רעה ואין לו פלאפון גדול מהמוצע¹, המקובל האלקי (פירוש: את כל מה שיש לו קיבל מאלוקים), אלעזר עטיה שליט"א:

בס"ד ערב יום הכיפורים ט' תשרי ה'תשפ"ב הביטה עיני בעלון "ויאמר משה" למשה למני שליט"א, בחור בישיבתנו² החשובה הקדושה והמעטירה לשם ולתהילה, הלימוד ברמה, מקצועיות שמתאימה לבעל העלון הנ"ל "שבות יהודה" למרנן ורבנן³ ר' מאיר אלבאז שליט"א נ"י⁴, עלון חשוב מאוד קראתי ומאוד נהניתי, יפה מאוד, אשריו ואשרי חלקו ואשרי אביו שזכה בו, והרני בא בקריאת קודש לכל מי שיכול לתרום לעלון המתאים לכל העולם שלא מכניס פירסומות למינהם, בדיחות וכדומה⁵, ובעיון עמוק העלון גדוש בדיחות⁶, לכן לתרום כל אחד כפי יכולתו, וטוב עשה המחבר⁷ הנ"ל נ"י.

בברכה, ידיד מהישיבה⁸ הנ"ל
אלעזר עטיה נ"י

- 1 עד כמה שידוע לי...
- 2 למה, הישיבה שלך???
- 3 "מרנן ורבנן" זה בלשון רבים, לא?
- 4 חצוף! נרו האיר חמישים שנה לפני שנולדת!!!
- 5 אני חושב שכל ההסכמה הזאת היא בדיחה אחת גדולה...
- 6 אני שוקל להפסיק להביא לך, עם ההכפשות האלו...
- 7 ממש תודה רבה על ההסכמה...
- 8 זה ידיד זה???